

Rubriek: Activiteiten JPIC

‘Vrede, Rechtvaardigheid en Heelheid van de schepping’ behoren tot de kern van onze zending als verkondigers van de Blijde Boodschap. Iedere Spiritijn heeft er in zijn werk dan ook mee te maken. Vaak zijn dat kleinschalige activiteiten, die niet direct in het oog springen, maar die toch de moeite waard zijn om ze te benoemen. In iedere gemeenschap of parochie waar we werken wordt weleens zoiets georganiseerd of komt men ermee in aanraking. Toch hoor je soms de klacht dat er in onze provincie op dat terrein weinig gedaan wordt.

Op de Uitgebreide Provinciale Raad kwam daarom de suggestie naar voren om dit soort kleinschalige JPIC-activiteiten, die plaats hebben binnen een gemeenschap of in een parochie, op te nemen in Spinet in een rubriek genaamd: ‘Activiteiten JPIC’.

De redactie van Spinet vindt het een prima idee. Maar het vraagt natuurlijk wel dat de gemeenschappen/medebroeders er dan iets van laten horen.

De eerste bijdrage komt van het Missionair Team Eindhoven:

Feest met de daklozen

Op Zondag 19 maart vierde de Engelstalige Gemeenschap van de Sint Jorisparochie in Eindhoven het feest van Sint Jozef. Deze dag viel midden in de vastentijd.

En dat was voor ons een mooie gelegenheid om een maaltijd te houden samen met een groep dakloze en minder bedeelde mensen.

Bij de mededelingen aan het einde van de Mis in de weken vooraf hebben we gevraagd om wat bijdrages voor de maaltijd. Onze “young hearts group” (jongerengroep van de kerk) zorgde voor de aankleding en een spel voor de aanwezigen. Enkele dames van de Filipijnse gemeenschap hebben gezorgd voor de voorbereiding van het hoofdgerecht: pancit met visfilet en chicken-afritada. Dit laatste is

een gerecht met kip, groentes en een mooie rode saus. Verschillende mensen brachten ook wat andere internationale gerechten mee, waaronder diverse lekkere salades.

Om 11 uur 's ochtends begon de voorbereiding met het aankleden van de zaal. De "Young hearts group" had het prima voor elkaar en had alles onder controle. Zodoende konden wij allen gewoon onze zondagsmis vieren. Tegen 2 uur waren wij klaar voor het feest. En gelukkig waren onze gasten ook gearriveerd. Father John opende met een gebed waarna we een gezellige maaltijd hadden. De sfeer was goed en op diverse plaatsen waren er leuke gesprekjes. De maaltijd werd afgesloten met koffie en gebak.

De quiz was in de Engelse taal en ging vooral over bijbel-verhalen. Als laatste was er voor ieder een klein verrassingspakketje om mee naar huis te nemen. U kunt het wel raden wat de verrassing was: alvast een mooi geveerd paasei. En toen was het afgelopen dachten wij. De gasten vonden het echter wel gezellig. Rond half vijf werd er echt afgesloten door de "Young hearts group" met de grote schoonmaak.

Hartelijk dank aan alle donateurs, koks en medewerkers.

Pater John Onoja

Aantekeningen vanuit de Religieuze Werkgroep

23 februari 2017

De gedachtewisseling ging uit van twee praatpapieren: de samenvatting van de lezing van Mgr. De Korte, gehouden op de studiemorgen op 13 februari, met de titel: "**Missie in Nederland**", en het slotgedeelte van een artikel van de Engelse spiritijn Tony Gittens, getiteld: "**Intercultureel leven als een roep tot bekering**".

De groep ging uit van de vraag: hoe kunnen onze Afrikaanse missionarissen in Nederland ons verrijken met hun erfgoed

In het historisch perspectief, uitgerold door Mgr. De Korte, kwam naar voren hoe de Nederlandse kerk in enkele jaren veranderde van een volkskerk in een kleine keuzekerk, van een pastoorskerk in een kerk waarin het priesterschap van heel het volk Gods centraal staat of moest staan.

Na het instorten van de R.K.-zuil in de jaren zestig, groeide het streven naar individuele vrijheid en zelfverwerkelijking en werd de kerkelijke voorgedij hartstochtelijk verworpen. De secularisatie werd een sociaal gemeengoed en geloven een privézaak. Vielen op de sprakeloosheid en het bijbels analfabetisme van de doorsneekatholiek. Het subjectief voelen en ervaren kwam centraal te staan na eeuwen gehoorzaamheid, en dat werd niet meer gevoed vanuit de rijke katholieke traditie.

Door dit afbraakproces, dat zich o.a. vertaalde in sluiting van honderden kerkgebouwen, werd de katholieke kerk steeds kwetsbaarder; ten eerste door de uittocht van de gelovigen en, met name, van de jeugd; ten tweede, omdat de sprakeloze katholieken zich steeds meer ontpopten als humanisten met een religieus tintje; ten derde, omdat de kerk steeds minder gewicht in de schaal kon leggen in de gesecculariseerde samenleving. Misschien is dit wel goed. De kerk is nu vrijer om vanuit het hart van het evangelie, in geloof, de toekomst tegemoet te zien en vanuit dat hart te leven en aanwezig te zijn.

Sindsdien kennen wij in Nederland de **“omgekeerde missie”**: missionarissen uit voormalige “missielanden” zijn nu werkzaam hier. Afrikaanse medebroeders zijn nu missionair bezig in Eindhoven, Rotterdam en Heerenveen. Zo gebeurt het ook door missionarissen uit Azië, Afrika, en Latijns-Amerika, behorend tot andere congregaties. Sommige bisschoppen ontboden priesters uit priesterrijke landen als Polen of India om hier het priestertekort te verminderen. Mgr. Van Luyn vertolkte in dezen een gezonde richtlijn, toen onze gemeenschap in Rotterdam zou beginnen; hij wenste in zijn bisdom geen Afrikaanse priesters te droppen met de boodschap: “wordt maar ergens pastoor, aangezien wij er geen priesters meer voor hebben”. Volgens deze bisschop moesten de buitenlandse missionarissen trouw zijn aan hun missionaire opdracht, en dat voor lange tijd. Op deze wijze konden ze dan een stuk wereldkerk tegenwoordig doen zijn in ons midden, door hun persoon, culturele bagage en spiritualiteit.

Behalve taalvaardigheid, moet de komende missionaris ook liefde en begrip hebben voor de mensen zoals hij ze hier tegenkomt. Priesters van buiten hebben soms een negatieve opstelling t.a.v. de Nederlandse cultuur en kerk. Veel nieuwe missionarissen komen uit nog diep religieuze culturen of uit samenlevingen waarop de kerk nog een traditioneel katholiek stempel drukt. Toch raakt ook daar alles op drift. De diepst ingrijpende overgang moet door de missionaris zelf verwerkt worden. John Onoja gaf daar een getuigenis van.

Volgens Mgr. De Korte zijn we op weg naar een nieuwe gestalte van de kerk, als een netwerk van kleine gemeenschappen die niet meer klerikaal bevoegd worden. Wij hoeven de kerk niet te redden of te torsen als Atlasfiguren, dat heeft Christus al gedaan. We kunnen in vertrouwen en gelijkmoedigheid voortgaan op de ingeslagen weg, met zo min mogelijk bepakking.

In zijn overweging: **“Intercultureel leven als roep tot bekering”**, onderscheidt Gittins drie vormen van missionaire gemeenschappen:

1) Nieuwe leden worden verwelkomd in gemeenschappen die grotendeels mono-cultureel zijn; van hen wordt verwacht dat zij zich aanpassen aan de bestaande manier van leven; gebeurt dit niet, dan wordt de nieuwkomer teruggestuurd.

2) Onder invloed van de pastorale ommekeer, veroorzaakt door Vaticanum II, maakt dit eenzijdig aanpassingsmodel plaats voor een insluitende benadering: “Kom bij ons en help ons om naar binnen en naar buiten meer gedifferentieerd te worden”. De aanpassing geldt voor allen. Toch is deze inclusiviteit, in zich, onvoldoende, als de machtsverhoudingen, de beschikking over geld en de betrokkenheid van alle leden op elkaar niet steeds kritisch onder de loep worden genomen door de gemeenschap. “Uiteindelijk zal een gemeenschap die

inclusief wil zijn er niet in slagen haar leden echt te integreren, zolang macht en autoriteit, institutionele structuren en individuen niet een proces van voortdurende vernieuwing ondergaan.”

3) De derde manier van leven als interculturele gemeenschap gaat derhalve uit van een radicaal welkom. Allen zijn “nieuwkomers”, want allen vertegenwoordigen voor elkaar een voortdurende oproep tot bekering: bekering tot God en tot elkaar, en tot ieders culturele waarden die de voedingsbodem vormen voor ieders persoonlijkheid. Deze oproep geldt voor ieder lid van de gemeenschap. In samenspraak kunnen culturele gewoontes uitgezuiverd worden, wanneer nodig, en komt de gemeenschap tot bepaalde compromissen, die aanvaard worden omwille van het welslagen van de missionaire opdracht. Zo werkt de Geest. “Het voorbeeld van christenen die intercultureel samenleven, zal veel overtuigender zijn dan alle gepreek en gepraat over de naastenliefde.” In zulke gemeenschappen komt de meerwaarde van de eigen culturele inbreng van onze Afrikaanse confraters tot zijn recht, niet alleen buitenshuis maar allereerst binnen de eigen spiritijnse gemeenschap.

Meer dan ooit is het, in deze tijd van een wereldwijd onbehagen, nodig dat we elkaar overeind houden in interculturele gemeenschappen, waar de gebenedijde klerikale eenzaamheid vervangen wordt door een wederzijds radicaal welkom, en niet alleen culturele waarden, maar ook verborgen agenda’s, toegang tot geld en gezag, het eigen verleden, met elkaar op broederlijke wijze gedeeld kunnen worden. Dit interne radicale welkom staat in dienst van het missionaire welkom aan de bevolking met wie men zal optrekken, zo mogelijk een leven lang. Het overheersend individualisme leidt tot een steriel “pular des Places” (pular = springen, in het Portugees).

T. Gruijters

Reis naar Brazilië: op bezoek bij Jo van de Laar en Toon Gruijters Deel 1

Ik heb een ietsepietsie van Brazilië gezien, een heel klein stukje in een hele korte tijd, 10 dagen van 9 tot en met 19 december. En wat ik gezien heb, bij Jo van de Laar in Itaúna en bij Toon Gruijters in Tefè is fantastisch. Expressie van ‘goede’ spiritualiteit zoals Jo het zei.

De aanleiding voor mijn reis was een uitnodiging van een nichtje van mij dat met een Braziliaanse jongen ging trouwen in Belém op 22 december. Ik heb van deze gelegenheid gebruik gemaakt om meer van Brazilië te gaan zien.

En gelukkig ben ik dan Medestander. Eigenlijk heb ik mijn hele leven al ooit naar Zuid-Amerika gewild. Tijdens mijn studie heb ik zo vaak over de bevrijdingstheologie gehoord; nu wilde ik dit wel met eigen ogen gaan zien. Toon Janssen en Gerard Hogervorst hebben mij doorverwezen naar Jo en Toon. En zo vertrok ik op 8 december samen met Maria, een vriendin, wiens moeder in de Hoef vlak bij het kasteel is opgegroeid. Maria is op het kasteel in Gemert getrouwd en Krien Houdijk heeft haar drie kinderen gedoopt; dus ook Maria voelt zich op een bepaalde manier verbonden met de Paters.

We hebben geprobeerd ons een beetje voor te bereiden op deze reis, door Toon Jansen en Gerard Hogervorst in Gennep te bezoeken (en van hen kregen we Portugese zinnen mee om via het openbaar vervoer van het vliegveld op het busstation in Itaúna te komen).

Verder hebben we Riek, een zus van Jo, opgezocht die zelf al enkele keren bij Jo is geweest. Toevallig kwam ik het boek 'de Amazonastrilogie' van Anthony van Kampen tegen die schrijft over hoe de Nederlandse Spiritijnen in de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw werkten en mensen hielpen die toen nog in erbarmelijke omstandigheden leefden in het bisdom Tefè, onder druk van de patroons van de rubberappers. Een zeer indrukwekkend verhaal, waarin ik al heel veel respect had gekregen voor het doorzettingsvermogen en de moed van de paters die daar werkten (o.a. Jan de Vries en Jan van den Dungen). En we kregen zelfs al een voorproefje in beeld door de film 'Testament van een Missie'.

Jo van de Laar heeft ons zeer gastvrij ontvangen in zijn huis, een waar paradijsje, en Alessandra, die heerlijk voor ons kookte. Hij heeft ons veel laten zien: de 'Obras Sociais', de kindercrèche, buitenschoolse opvang van kinderen tussen 6 en 12 jaar en Retira Sancta Helena, buitenschoolse opvang voor adolescenten. Hij heeft dit opgebouwd samen met mensen uit Itaúna en met geld vanuit verschillende fondsen, van familie en het ministerie van ontwikkelingssamenwerking. Hieruit blijkt wel dat Jo een goede manager is. Daarnaast heeft hij ons veel kerken laten zien, die hij gebouwd heeft, samen met medebroeders. Wij zijn op de plek geweest waar de Nederlandse paters ooit begonnen zijn, op het seminarie van Itaúna, dat nu een luxe particuliere school is geworden en de directeur de rijkste man van Itaúna is. Jo vertelde ons, hoe het de bedoeling was dat Brazilianen op dit seminarie opgeleid zouden worden tot paters die in het Amazonegebied zouden gaan werken. Helaas is dit gestopt eind jaren zestig zo ongeveer tegelijkertijd met de studentenopstanden in Parijs (o.l.v. Marcuse). De Nederlandse Spiritijnen zijn zich toen meer gaan richten op de mensen in Itaúna zelf. In die tijd was de gezondheidszorg en het onderwijs nog heel slecht. Op de plek waar Jo nu woont was het toen een open riool, waar ontzettend veel armoede was. Op verschillende plekken in Itaúna zijn parochies opgericht. Naast de kerk werd ook altijd een sociaal centrum gebouwd, waar mensen samen kwamen en waar besproken werd wat de noden waren en daar werd dan samen aan gewerkt. Zo vertelde Jo hoe in het begin de Paters zorgden voor medische posten, met een tandarts en apotheekje, voor typmachines, zodat mensen/kinderen zich konden scholen, en bibliotheekjes. En het bijzondere vond ik vooral ook hoe de parochies niet alleen steunden op de priesters, maar juist op de mensen zelf. Er was en er is nog steeds huwelijks catechese, echtparen die zich

met elkaar bezinnen op de vraag hoe ze het evangelie in hun eigen dagelijkse leven gestalte kunnen geven. Zij gaan ook mee voor in de liturgie en leiden zelf vieringen op zondagen als er geen priester is. In 1998 is Jo zelf vanwege gezondheidsredenen moeten stoppen met het leiden van parochies, maar regelmatig gaat hij nog voor in enkele parochies. Daarnaast heeft hij

een eigen kapel/kerk gebouwd bij zijn huis en helpt nu Rosangela, de huidige manager van de Obras Sociais van padre Giovanni. Het was fantastisch om te zien hoe mensen Jo

begroetten op onze rondleidingen in de diverse kerken en bij de vieringen waarin Jo vooringing.

Uit de verhalen van Jo blijkt ook wel dat dit werk niet altijd probleemloos verliep. Het moet klikken tussen medebroeders, het is steeds weer zorgen dat er voldoende geld is om projecten te kunnen continueren en op te zetten. Steeds is er de afhankelijkheid van de lokale overheid, o.a. de gekozen burgemeester of deze kiest om het project financieel te ondersteunen.

Tussen alle kerkbezoeken en bezoeken aan opvang voor de kinderen door was er genoeg tijd om te praten over Someren, Gemert, de huidige situatie van de parochies, de kerken, de politiek en geloof, de film 'Testament van een Missie'. Zo vertelde Jo ook dat er ook bij hem mensen waren komen filmen en hij vond het dan ook jammer dat er in de film 'Testament van een Missie' helemaal niets van Itaúna voorkwam. Dit vond hij vooral jammer voor de mensen die met hart en ziel werken voor Obras Sociais.

Nu wij er waren nam Jo ook de tijd om in zijn mooie tuin te zitten, een wijntje en een biertje te drinken. Wat me vooral bijgebleven is, is de keer dat hij preekte over Jesaja, over de Nieuwe Hemel en de Nieuwe Aarde; dat hij daarin blijft geloven ondanks de tegenslagen: het geweld, de corruptie, de drugs, die zo'n grote invloed hebben op het gewone leven van de mensen. Zelf hebben wij hier niet veel van gezien, wel dat alle huizen hermetisch afgesloten zijn en verder hoorden wij het uit de verhalen van Jo.

Bij alle kerkbezoeken vielen me vooral de mooie schilderijen in de kerken op. En dat er in sommige kerken mensen i.p.v. een kaarsje te branden brood konden offeren. We kwamen bij een grot waar openluchtvieringen werden gehouden en ik was verrast dat daar regelmatig 2000 mannen bij elkaar kwamen om de rozenkrans te bidden. Ik dacht dat de rozenkrans bidden echt iets voor vrouwen was.

Door Rosangela en vele vrijwilligers (jong en oud) was er ook een grote geldinzameling geweest o.a. door een groot diner klaar te maken voor mensen die geld willen geven (geen benefietconcert maar benefiet diner). Met de opbrengsten hebben ze voor de armste 25 gezinnen voedselpakketten gemaakt die ze gingen uitdelen samen met een uitnodiging voor een catecheseavond en een kerstmaaltijd. Wat Jo vooral bereikt heeft is een fundament van geloof te leggen onder het sociale werk. Zodat liturgie, gemeenschapsopbouw en diaconie bij elkaar blijven. Gods volk samen onderweg dat nooit perfect is evenals dat je zelf niet perfect bent. Na vier intensieve dagen, waarvoor we Jo zeer dankbaar waren, bracht Jo ons terug naar het busstation voor onze verdere reis naar Toon Gruijters in Tefé.

Overledenen

17 maart In Someren overleed in de leeftijd van 89 jaar mevrouw Anna van Horrik- Barten, schoonzus van †frater Jan van Horrik, †pater Anton van Horrik en †zuster Pauline van Horrik.

Uit de Missionaire Werkgroep

2 maart 2017

Het was al jarenlang de gewoonte dat er tijdens de bijeenkomst van de Missionaire Werkgroep een tekst ter bespreking op de agenda stond. Tijdens de laatste bijeenkomst op 2 maart werd de werkwijze van de MWG zelf ter discussie gesteld. Marcel Uzoigwe opende deze discussie met de vraag of we ons niet meer moesten richten op de situatie van onze mensen hier in Nederland. Er is al vaker gevraagd wat nu de bijdrage was van de MWG voor de medebroeders in de provincie hier. Vooral ook omdat er zowel in Eindhoven als in Rotterdam en nu ook in Heerenveen al heel wat gedaan wordt op het gebied van gerechtigheid en vrede. Marcel mist de verbinding met hen in de Missionaire Werkgroep. Zouden we hen niet meer te bieden hebben en een bron van inspiratie voor hen kunnen zijn? Heel concreet werd er voorgesteld dat er vanuit Eindhoven, Rotterdam of Heerenveen een casus wordt ingebracht waar we samen over praten, zodat het hen bij hun werk kan helpen.

Bijvoorbeeld over het vluchtelingenwerk waarbij ze betrokken zijn. Het is heel nuttig daar samen over praten en zo ideeën uit te wisselen onder elkaar, want er is heel veel ervaring bij de medebroeders die niet meer actief zijn. Charles Eba'a wil een actuele casus inbrengen voor de volgende keer. We hopen dat daardoor ook de missionaire gedachte levendiger wordt. Het Algemeen Kapittel van Bagamoyo sprak over de heelheid van de schepping en over de aandacht voor de milieuproblematiek. Er is een goede studieochtend geweest over Laudato Si met Mirjam Spruit. Kan daar niet iets over in Spinet verschijnen? Paul Cuypers is bereid om een artikelje te schrijven naar aanleiding van deze voordracht. We denken dat er zo meer verbinding komt met de medebroeders in het veld.

Deze keer was er nog wel een bespreking van een tekst, van de dominicaan Dominique Collin over de vraag: Waarom (nog) christen zijn? De originaliteit van het Evangelie. Collin beweert dat de christelijke boodschap weer geloofwaardig moet worden door naar de originaliteit van de boodschap van Jezus terug te keren. Dat is het Rijk Gods dat reeds aanwezig is én nog moet komen. Dat betekent een nieuwe bestaanswijze die als woord grenst aan het onwaarschijnlijke en als daad aan wat niet realiseerbaar is. Het evangelie ontleent zijn geloofwaardigheid aan zijn dubbele kwaliteit: het Rijk Gods is tegelijk onwaarschijnlijk én niet-realiseerbaar. Het is 'te geloven' door je eraan over te geven. We hebben van het geloof een opinie gemaakt, een wetenschappelijk en technisch betoog. Het gaat er echter om het onoverdraagbare over te dragen: het geloof als vertrouwen in een boodschap. Geloof laat zich niet bewijzen maar laat zich ervaren. Dat werkt Collin dan verder uit. Hij zegt dat de kernboodschap van het evangelie gedeeltelijk is vergeten door de christenheid. Het werd een religie zoals alle andere religies en ziet zichzelf als meer waar dan die van de anderen, en ook universeel terwijl het in de praktijk imperialistisch was. Het gaat niet om het doopsel maar om het getuigenis, dat het menselijk bestaan verandert en er vorm aan geeft door de onwaarschijnlijke en onrealiseerbare werkelijkheid van het Rijk Gods. Het gaat er niet om mensen te her-evangeliseren of om ze weer naar de kerk te brengen, maar het gaat om een andere wijze van bestaan dan alleen te leven voor bezit, macht en schone schijn. En dat dit mogelijk is en ons gelukkig maakt.

In het gesprek dat op deze korte samenvatting volgde werd de vraag gesteld wat geloof en vertrouwen nu met de MWG te maken hebben. Hoort dat niet veeleer thuis in de Religieuze Werkgroep? Iemand zei dat je Jezus moet geloven en Hem navolgen en verder je eigen zekerheid moet volgen naar de ander, want je weet soms echt niet wat er van je verwacht

wordt. Missie ervaar je pas bij en door de mensen ter plaatse. De Congregatie helpt je daarbij om het werk te kunnen doen en staat achter je. We kwamen zo tot meerdere opmerkingen over ons missiewerk. Van Christus volgen, wat soms echt een gevecht kan zijn, waarbij je ook wel eens lawaai moet maken en wakker moet blijven om Hem te kunnen volgen. We hebben mensen gedoopt maar kwamen vaak niet toe aan evangelisatie. Vaak was de kerk alleen maar met sacramenten bezig. Iemand merkte op dat het ook moeilijk is om iedereen als broeder of zuster te erkennen; heeft de PVV dan ook een plek in de kerk? En hebben we wel het recht om mensen uit te sluiten van de Kerk? Er is angst en twijfel bij veel mensen zowel binnen de congregatie als in parochies. Om daar mee om te kunnen gaan moeten we elkaar vanuit een broederlijk perspectief benaderen. Mgr. de Korte haalde in zijn lezing "de sprakeloosheid" aan als het over het geloof gaat. Geloven is vaak gewoon niet te verwoorden, want het is 'te geloven', het is een houding, je doet het.

Het werd zo een interessante bespreking die wel degelijk te maken had met het doel van de Missionaire Werkgroep. Want ons geloof werd ter sprake gebracht, de kern van ons christen zijn, en de originaliteit van het evangelie. Je geeft je er aan over, je gelooft het, het is het vertrouwen in een boodschap. Geloof laat zich niet bewijzen maar laat zich ervaren. We willen dat idee graag delen met hen die er ook in geïnteresseerd zijn om zo inspiratie op te doen voor hun geloof of voor hun missionaire taak waar ook ter wereld.

Kees Bruin

Ook deze maand hebben wij weer een brief ontvangen over de schrijnende toestand in Ethiopië.

Brief van Iede de Lange

Yabello, maart 2017

Beste vrienden,

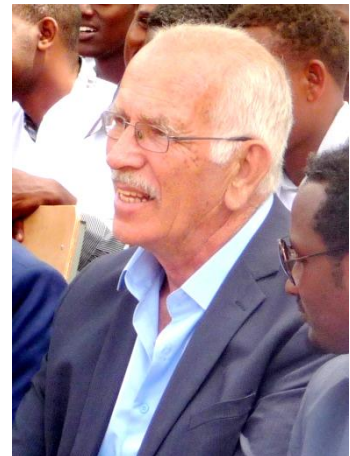
Je vraagt je soms af waar het allemaal heen gaat.

Het is onvoorstelbaar hoe heet het kan zijn. De mussen, als die er al waren, zouden letterlijk van het dak vallen. De koeien nemen de moeite niet meer om op te staan. Waarom zouden ze ook, er is voor hen toch niets meer te eten.

Elke morgen gaat de boer de kraal rond om te kijken of er nog koeien in leven zijn en die worden dan overeind geholpen in de hoop dat ze blijven staan totdat de avond valt. Men hoedt de koeien niet meer, maar laat ze rustig onder een boom staan. Zoeken naar gras is pure krachtsverspilling. De boer koopt indien hij kan veevoer – een samenraapsel van kaf en koren – maar dat kost geld. Een zak van zo'n 50 kilo kost al gauw 360 Birr ofwel 15 Euro en gaat maar een paar dagen mee. Elke dag komt er wel iemand bij mij aankloppen om hulp, om wat nog in leven is in leven te houden. Het is bijna onbegonnen werk en gestaag zie je de veestapel kleiner worden en daarmee ook de boer.

Het is schrijnend om aan te zien. En mooi-weer wolken drijven maar rustigjes rond, even droog als de koeien. Nog geen druppel water.

De mensen zitten of hangen wat in de schaduw van een boom of huis op zoek naar wat koelte. Maar deze is niet te vinden. Vandaag, dinsdag, is het marktdag – normaal een gebeuren bruisend van leven en activiteit, maar ook hier heeft de hitte de energie verdreven en ligt de markt er vlak en kleurloos bij. Ik zelf zit er ook maar wat bij. Ondanks

voldoende ventilatie staat de temperatuur op 31°C graden en deze temperatuur zet niet aan tot energiek handelen. Maar ondanks dit alles blijven we hopen dat de regen gaat komen.

Men zit erover te denken om de koeien de koeien te laten en zich meer te concentreren op de mensen. Goed gezien ! Maar zonder koeien is men hier nergens. Het leven reilt en zeilt rond de koeien en zonder koeien is “het hier” geen leven.

De hele droogte en koeiensterfte knaagt aan de identiteit van het volk. Er zijn geen alternatieven. Een ondraaglijke situatie in een land waar vrede heerst.

En wat moet je dan denken van onze burens in Soedan, Noord Kenia en Somalië, waar men al over de streep is gegaan en alles, ook zijn eigen identiteit en trots, heeft opgegeven om vanwege aanhoudende oorlogstoestanden zich als binnenlandse vluchteling over te geven aan de goedwillendheid van wat men wel de “Honger Caravaan” noemt.

Ik hoop dat het hier niet zo ver komt. Ik hoop dat de mensen hier hun eigenheid en trots mogen behouden.

We zijn aan het proberen een project op te zetten in een aantal locaties, waar een geselecteerd aantal families 4 koeien en 2 schapen naar toe kunnen brengen. De locatie moet dicht in de buurt van water zijn in een gebied, waarbinnen de koeien en schapen worden verzorgd door eigen mensen. In de planning gaat het om zo’n 3000 stuks vee. De koeien blijven voor de hele duur van het project (9 maanden) binnen de afrastering om zoveel mogelijk hun energie te sparen. Leden van de families zorgen er voor dat de koeien te drinken en te eten krijgen. Zij moeten ook het “kamp” bewaken. Wij zullen zorgen voor de aanvoer van voer en medicijnen. De bedoeling is om hiermee in Dhadim en Dhoqolle te beginnen.

Tegelijkertijd wordt er gewerkt aan geselecteerde “ bush clearing”. Dit is een project waarbij men tegen betaling helpt bij het verwijderen van struiken en planten die de groei van het gras verhinderen. Een druppel op de hete plaat zal men zeggen. Maar alle beetjes helpen.

We hebben het geheel met een aantal mogelijke donoren doorgesproken en een begin is gemaakt.

Uiteraard vraagt zo’n project de inzet van velen, maar we blijven hopen op meer steun.

Maar ook hopen we dat de regen ons niet laat zitten.

Hartelijke groeten. Iede de Lange.

Rekening Missieprocurator Paters van de H. Geest

NL67RABO0118702890

BIC: RABONL2U

Twee soorten dorst in Afrika

Onze ‘groene’ paus Franciscus benadrukt in zijn brandbrief ‘Laudato Si’ dat actieve aandacht voor de zwaar beschadigde natuur belangrijk is voor ‘alle mensen van goede wil’. De gevolgen van de huidige klimaatveranderingen, zegt hij, treffen vooral de armere mensen wereldwijd.

Wat is het geval in Afrika ? Daar verwoestijnt de Sahel-zone. Die ligt ten zuiden van de Saharawoestijn, en breidt zich zuidwaarts uit. Zozeer dat bijvoorbeeld het Tchaadmeer, eens een binnenzee wel zo groot als Nederland, in snel tempo uitdroogt en verdwijnt. Zodat in de regio rondom het Tchaadmeer (Zuid-Niger, Zuid-Tchaad, Noord-Kameroen en Noord-Nigeria)

het leven steeds moeilijker wordt. Uit die regio slaan dan ook zeer veel mensen op de vlucht: het gaat in onze dagen om wel vijf miljoen klimaatvluchtelingen. Ze trekken - noordwaarts, maar ook zuidwaarts - naar landen met een meer gematigd klimaat, tot in Europa en Zuid-Afrika toe.

Wat te doen ? Water vanuit streken waar het in overvloed aanwezig is, overbrengen naar de uitgedroogde Sahel... maar hoe ? Er is een ambitieus plan: we graven een kanaal door Centraal Afrika, van de Oubangui- naar de Charirivier. Door dat kanaal gaat een deel van het overvloedige Oubangui-water noordwaarts, via de Chari, het Tchaadmeer opnieuw "vullen"; en de dorst lessen van mensen, dieren en planten in de regio er omheen, die nu dreigt uit te sterven.

Wie, welk land, welke kerk, begint het kanaal te graven, en begint de dorst te lessen van deze islamitische Sahelsamenleving ? Die dat gaat doen, zal misschien ook begrip gaan wekken voor die andere dorst waarover de Openbaring spreekt: "Wie dorst heeft, kome en drinke ; wie het wil, kome drinken van het Levende Water: gratis" Apocalyps 22,17

P.s. Toen Romano Prodi enkele tientallen jaren geleden president was van de Europese Commissie, maakte hij een officiële reis naar de Afrikaanse Sahel, om ter plaatse de hoofdproblemen van de streek te onderkennen, en oplossingen voor te stellen. Bij terugkeer kwam hij met het voorstel, water van de Oubangi- naar de Charirivier te leiden via een waterweg. Dit is zijn EU-project.

Paul Cuijpers

Dankwoord aan de zusters op de laatste eilanddagen in Weelde

Sinds september 2009 waren wij - het Provinciaal Bestuur en de Raad - tweemaal per jaar te gast in uw gastvrije klooster voor wat wij noemen 'eilanddagen'. Zestienmaal alles bij elkaar.

De eerste keer vergaderden we -vanwege een misverstand- op een kamertje in het gastenverblijf, dat was erg klein en dus behelpen. We noemden het ons poppenhuisje. Zuster Jacinta vroeg ons of we wel bereid waren de warme maaltijd beneden in de eetzaal te nemen, want om de hele warme maaltijd naar boven te sjouwen was een te grote klus. Beneden zagen we de mooie vergaderruimte en kwamen al snel tot de ontdekking dat we ook daar zouden kunnen vergaderen, sterker nog dat dat eigenlijk ook de bedoeling was.

Jullie klooster was iedere keer een oase voor ons. Zo'n hartelijke gastvrijheid en verzorging door Zr. Jacinta en door Roos, zo'n heerlijke maaltijden met altijd iets warmes of lekkers bij het avondmaal, klaargemaakt door de zuster kokkin. Maar ook de glimlach van u allen in de kapel, bij het gebed en eucharistie, gaf ons steeds opnieuw het gevoel van welkom en herkenning.

De sfeer in de kapel, het gebed, het mogen bijwonen of voorgaan in de eucharistie deed ons goed. De sfeer van rust en gebed is vruchtbaar geweest voor onze discussies en voor de soms moeilijke beslissingen die we moesten nemen.

Onze dagen hier in uw klooster heeft ons als Nederlandse Provincie van de Congregatie van de H. Geest geholpen stappen te nemen naar de toekomst toe van onze spiritijnse missie in

Nederland. Het teken daarvan was de toenemende aanwezigheid op de eilanddagen van jongere medebroeders uit landen waar wij zelf als missionaris de Blijde Boodschap hebben mogen verkondigen. Ze zijn momenteel als 9 medebroeders in aantal en 4 anderen staan op het punt naar Nederland te komen.

Wij voelden ons iedere keer gedragen door uw gebed en uw enorme gastvrijheid..

We zagen ook dat uw gemeenschap ouder en ouder werd en dat de taken te veel werden. We begrijpen dat jullie stoppen met het ontvangen van gasten. We zullen jullie missen. Maar ik wil u namens onze congregatie van harte danken voor die jarenlange gastvrijheid, waarmee u een grote dienst bewezen hebt aan onze Congregatie.

Heel veel dank en we wensen jullie nog vele goede jaren toe.

Martin van Moorsel

Bezoek aan Elzendaalcollege

Op vrijdag 24 maart heeft een aantal paters en broeders Spiritijnen het Elzendaalcollege in Gennep bezocht.

Al eerder is er contact geweest tussen Spiritijnen en leerlingen van 2 havo/vwo van het Elzendaalcollege.

De leerlingen bezochten toen de Spiritijnen in Gennep en kregen er een rondleiding.

Nu was het de beurt aan de paters en de broeders om de school te bezoeken en een rondleiding te krijgen.

De leerlingen vertelden over het huidige onderwijssysteem en lieten zien hoe er op de verschillende afdelingen gewerkt wordt.

Na afloop was er tijd voor een koffie, vlaai en een gesprek.

Het project zal worden afgesloten met nog een bezoek van de leerlingen aan het Spiritijnenhof. Dan zullen zij paters en broeders interviewen over hun leven.

Verjaardagen in april

4	Toon ten Have	15	Wim Dewez
8	Klaas Hettinga	22	Rut Rutten

Dagboek maart 2017

1 mrt Aswoensdag; we beginnen de vasten in Gennep met een mooie viering, die in het teken staat van "Geweldloosheid en Rechtvaardige vrede".

Chima Anyaeze gaat voor bij een Wake die religieuze groeperingen tijdens de Vastentijd houden bij het Justitieel Complex Schiphol-West.

2 mrt De missionaire werkgroep komt vanmorgen in Gennep bijeen om zich te buigen over de werkpaper: "Criteria voor de start van een missionaire gemeenschap". Dit document is niet bedoeld om de werkwijze van een nieuwe gemeenschap vast te leggen, want die is afhankelijk van concrete personen en situaties. Dit papier dient vooral als uitgangspunt van gesprek met de bisschop en het parochiebestuur en als presentatie van de Congregatie: wie zijn wij en waar staan we voor? Het kan gelden als basis van waaruit wij later het pastorale werk kunnen evalueren. Het tweede punt van de agenda van deze bijeenkomst is het artikel: "Waarom nog christen zijn? De originaliteit van het Evangelie ". Dit artikel wordt ervaren als een moeilijk stuk dat veel discussie oproept.

Koos Gordijn brengt intussen een bezoek aan onze medebroeder Simon van Niel in Amstelveen. Simon voelt zich nog heel goed en denkt voorlopig nog niet aan een verhuizing naar Gennep.

In Gennep ontvangen wij in de morgenuren Erik en Godelieve van der Baan met hun twee kinderen Boaz en Shifra. Zij zijn lekenmissionarissen, momenteel werkzaam op een college in Dakar, die voor een korte vakantie in Nederland zijn. Voorheen waren zij reeds werkzaam in San Paulo (Brazilië) en in Dili (Oost-Timor). Godelieve is ook sterk betrokken bij een straatkinderenproject.

De medestanders ontmoeten elkaar bij het Missionair Team voor hun maandelijks bezinningsavond.

3 mrt Toon Jansen heeft ons vanmorgen erg doen schrikken. Hij heeft pijn op de borst en besluit naar de huisartsenpost te gaan, waar hij meteen terecht kan voor een hartfilmpje. Na een eerste onderzoek laat de arts hem meteen per ambulance naar het Maasziekenhuis in Boxmeer brengen, zodat een groot gedeelte van zijn medebroeders in Gennep zijn spoor bijster zijn. Gelukkig zien wij hem 's avonds weer opgewekt aan tafel verschijnen en kan hij ons zelf uitleggen dat hij onverwacht naar het ziekenhuis was gebracht, waar niets ernstigs geconstateerd werd; hij heeft het hart nog steeds op de goede plaats!

5 mrt Marleen Jansen zet de deuren van haar woning wagenwijd open en ontvangt vandaag haar collega-medestanders. Het wordt een heel gezellige middag en ze zijn nu weer helemaal bijgepraat.

7 mrt In de eetzaal van Spiritijnenhof wordt er vandaag door een grote variëteit aan deskundigen flink aan de weg getimmerd: terwijl de bestaande indrukwekkende verlichting van het plafond wordt geplukt, heeft op de werkvloer de installatie plaats van een nieuwe vaatwasser en twee voedselverwarmingsbatterijen, die gecompleteerd worden met een paar uiterst efficiënte koelcellen. Een koffiepauze is in hun werkschema blijkbaar niet voorzien, zodat de bewoners van Spiritijnenhof wel gedwongen zijn van de nood een deugd te maken en bij hun buurman “De Chinees” gaan eten.

10 mrt Vandaag wordt het keukenpersoneel geïnstrueerd over de wijze hoe met al deze nieuwe apparatuur om te gaan en vanaf morgen wordt de voedselbereidingsmethode totaal anders. Vol verwachting kijken wij dus uit naar de dag van morgen.

13 mrt Om 8 uur in de morgen vertrekt het Provinciaal Bestuur vol goede moed naar het Karmelietessenklooster in Weelde (België) voor hun “eilanddagen”. Sinds september 2009 is het bestuur hier 16 keer te gast geweest. Helaas zal deze keer de laatste keer zijn, want vanwege hun hoge leeftijd en hun geringe aantal zijn zij niet langer in staat om nog gasten te ontvangen. Wij hebben daar alle begrip voor ook al zullen wij ze heel erg gaan missen.

In Spiritijnenhof wordt vandaag de recentelijk geïnstalleerde nieuwe keukenapparatuur officieel in gebruik genomen en de gerechten zullen dus grotendeels ter plaatse bereid worden. Afgaande op de eerste geuren die de buitenwereld bereiken zijn de verwachtingen van de cliënten zeer hoopvol.

15 mrt Nederland kiest een nieuwe Tweede Kamer. De stembureaus gaan vroeg open, veel Nederlanders gaan er in de loop van de dag hun stem uitbrengen en in de avond komen er zeer verrassende resultaten uit de bus. Het formeren kan beginnen.

In Weelde is gisteren en vandaag door het Provinciaal Bestuur stug doorgewerkt. Gisteren hebben de leden van de Provinciale Raad zich in de namiddag bij hen gevoegd. Over de besluiten en aanbevelingen van het laatste kapittel viel weinig meer te melden, ze waren intussen praktisch allemaal uitgevoerd. Er is nogal wat aandacht besteed aan b.v. de toekomst van onze provincie, de huisvesting van het provinciaal bestuur, de zorg voor de medebroeders en de taalstudie en inburgering van nieuwe medebroeders uit het buitenland. Natuurlijk zijn ook de onderwerpen van de laatste Uitgebreide Provinciale Raad (13/14 februari) ter sprake gekomen.

De eilanddagen worden vandaag afgesloten met een eucharistieviering samen met de zusters, waarin deze door het bestuur heel hartelijk worden bedankt voor hun jarenlange gastvrijheid en goede verzorging. De woorden van dank gaan vergezeld van een grote bos bloemen die een plaats krijgt in de kapel. De zusters op hun beurt bieden de leden van de raad een boekje aan over Eleonora van Sint Bernardus, stichteres van de Karmel van Mechelen en van Gent. De volgende eilanddagen zullen plaats hebben in het Emmaus Bezinningscentrum in Helvoirt.

16 mrt Martin van Moorsel reist naar Eindhoven om deel te nemen aan de reguliere wekelijkse vergadering van het Missionair Team.

In de namiddag gaat een achttal medebroeders van Gennep op stap met het Norbertusbusje en de reis staat deze keer in het teken van de twee Bruurkes. Wij zetten koers naar Megen, naar het eeuwenoude Franciskanenklooster waar het “Heilig Bruurke”, broeder Everardus (Jan Witte) op ons ligt te wachten. Het weer is aangenaam en de tocht voert ons langs meerdere schilderachtige dorpjes (Deursen,

Neerlangel, Demen, Dieden, Haren, Herpen...), die lukraak verloren lijken te liggen in een wijds zonoevergoten rivierenlandschap. Megen is een karakteristiek dorp, waar de sporen van een eeuwenoud verleden nog rijkelijk aanwezig zijn. Het “Heilig Bruurke” ligt begraven in eigen grafkapel en wordt door veel pelgrims bezocht. Tijdens zijn leven reeds was het “Heilig Bruurke” voor zijn medebroeders en voor de mensen die hem kenden een “levend gebed” geworden. Na een bezoek aan de kloosterkerk en het klooster van de Clarissen gaat de tocht verder naar ons tweede bruurke, Harrie Zandbelt in Neerloon die ons bij aankomst, en dit in tegenstelling tot het “Heilig Bruurke”, al met wijd open armen staat op te wachten in de deuropening. Na zijn kerk, sinds 1965 een rijksmonument, bezichtigd te hebben, nodigt Harrie ons gezellig uit voor een kop koffie met gebak, een mooie afsluiting van een geslaagd uitstapje.

17 mrt Om 19.30 uur is er in Libermannhof een optreden van de Gennepse Harmonie “Unitas et Fidelitas”, een prachtig muzikaal event, dat veel waardering oogst.

19 mrt Feest van Sint Jozef, de speciale patroon van onze broeders. Vandaag viert broeder Cyrillus, in de wereld Harrie Clijsters, dat hij 60 jaar geleden zijn eerste professie heeft afgelegd. Dit heuglijke feit zal op passende wijze in Gennep gevierd worden. De organiserende econoom loopt aanvankelijk nog met een probleempje rond, want eerst om halfelf wordt het hem duidelijk hoeveel gasten onze feestende medebroeder heeft uitgenodigd. Het zijn er een dertigtal. Bert van Tol gaat voor in een plechtige H. Mis, waarna het feest zich voortzet in Spiritijnenhof onder het genot van een kop koffie met een heerlijk stuk Limburgse vla, gevolgd door een aperitief en een delicioes lopend buffet. Harrie beleeft een mooie dag en ook de gasten keren na afloop tevreden huiswaarts. Onder de vele gelukwensen is ook een brief van pater John Fogarty, onze algemeen overste in Rome, die zijn grote waardering uitspreekt voor de jarenlange trouwe inzet van Harrie in de Nederlandse Provincie.

20 mrt Al vroeg in de morgen kiezen de leden van het provinciaal bestuur, alsook die van de communititeiten Eindhoven, Rotterdam en Berg en Dal, de richting van het hoge Noorden, want zij worden verwacht in Heerenveen, waar vandaag hun halfjaarlijks overleg zal plaats hebben. Ze lopen nogal wat vertraging op als gevolg van het slechte weer en de daardoor veroorzaakte files, maar rond halfelf heeft iedereen de bestemming bereikt. De twee belangrijkste agendapunten zijn: 1. De Europese bijeenkomst van jonge medebroeders die werkzaam zijn in de Europese provincies, en 2. Het onderwerp “Jongeren en Spiritijnen”. Na afloop van de vergadering is er een aperitief met het personeel van het parochiesecretariaat. Een kop soep met een broodje besluit de bijeenkomst en ieder keert weer huiswaarts. Alleen het bestuur blijft nog even om hun wekelijkse agendapunten te bespreken.

Het schijnt dat vandaag de lente moet beginnen, maar dat is aan het weer helaas niet te merken.

Pater Alphée Mpassi verdedigt vandaag aan de Radboud Universiteit te Nijmegen zijn thesis in de filosofie. Hiermede rondt hij zijn éénjarige Masterstudie succesvol af. De datum voor de officiële uitreiking van de bul moet nog bekend gemaakt worden. Intussen is pater Mpassi begonnen aan een tweejarig Masterprogramma in Research Philosophy.

21 mrt De redactie van Spinet, bestaande uit een vijftal personen, komt vanmiddag bij elkaar om de inhoud van het aprilnummer te bespreken.

22 mrt In de laatste drie weken voor Pasen zal er elke week een gedeelte van de DVD “Het Slot van de Spiritijnen” op de lokale omroep van Gennep (NIMA TV) getoond worden.

Deze week wordt deze serie ingeleid met een kort interview over deze film met Martin van Moorsel.

23 mrt Pieter Pubben, Candido Luhuma, Piet Meeuws en Martin van Moorsel zijn vanmorgen aanwezig bij de afscheidsviering van Mw. Anna van Horrik – Barten in de Sint Lambertuskerk te Someren. Anna is de schoonzus van onze overleden medebroeders Johan, Jan en Toon van Horrik en van zuster Pauline van Horrik. Frans Wijnen gaat voor in deze mooie drukbezochte viering.

Deze dag dreigt even te zullen eindigen in een verschrikkelijk vlamdend drama. Zoals iedereen kan overkomen, voelt onze nijvere medebroeder Peter tijdens de late avondurtjes nog een hongerig gevoel opkomen in zijn maag. Dat gebeurt hem trouwens wel vaker. Zijn instinctieve reactie is: "Ik bak me nog even snel een "Westlands" pannenkoekje". Dus hopsakee, het beslag in de pan en vlug het vuur aan. Om geen tijd te verliezen laat hij het vuur zijn werk doen en zet zich nog even achter zijn computer ... en waarschijnlijk net even te lang. Plotsklaps brandalarm, alle bellen gaan af... en Peter kan vanwege de dikke rook in zijn kamer de weg naar zijn koekenpan nog maar met moeite terugvinden. Ook de brandweer is intussen in opperste staat van paraatheid en juist op het moment dat de "first responder" met loeiende sirene de kazerne wil verlaten komt er een geruststellend telefoontje uit Libermannhof: "Situatie onder controle. Brand meester." Wat er vervolgens van het zwarte pannenkoekje geworden is, daar zullen wij waarschijnlijk nooit achter komen, maar met Peter gaat het intussen weer een stuk beter.

24 mrt Negen spiritijnen gaan vandaag op bezoek op het Elzendaalcollege in Gennep. Zij worden opgewacht door een zevental leerlingen, die werken aan een project naar aanleiding van onze film "Testament van een Missie". Ook Margriet, die dit project begeleidt, en Mr. Simons, directeur van het college, zijn bij de ontvangst aanwezig. De directeur, die onze beide films gezien heeft, zegt erg onder de indruk te zijn van ons werk in Afrika en in Brazilië. Na eerst een propagandafilmpje over de school bekeken te hebben, worden onze mensen in drie groepjes rondgeleid door de school en de verschillende ateliers. Het is boeiend om te zien hoe men op dit moment met het onderwijs bezig is. Het bezoek eindigt in een gezellige sfeer rond een kop koffie met gebak.

Er is de laatste dagen in Gennep een invasie van mannen in oranje pakken te bespeuren. Het schijnen mensen te zijn die namens Ziggo kabels komen leggen naar Spiritijnenhof en Libermannhof. Het zijn vakmensen die zonder veel overlast te veroorzaken behendig hun glevuven graven en vervolgens alles in ordelijke staat achterlaten.

26 mrt We hebben vannacht een uur ingeleverd en leven weer in de zomertijd. Hopelijk heeft men ook de zon in kennis gesteld van deze verandering.

27 mrt Na een prachtig lenteweekend begint de week vandaag weer met de reguliere vergadering van het provinciaal bestuur. Vanmorgen is aan de vergadertafel aangeschoven de Heer Anton Kirkels, procesgevolmachtigde namens de congregatie voor de verkoop van het "Complex Weert". Hij komt met de boodschap dat er wel wat beweging zit in het onderhandelingsproces, dat uiteindelijk zal moeten leiden tot de verkoop van ons huis in Weert, maar er zal toch nog heel wat water door de Maas moeten stromen, voordat er definitief knopen kunnen worden doorgesneden.

Een viertal medebroeders steekt de koppen bij elkaar ter voorbereiding op een gesprek met het parochiebestuur van de parochie H. Willibrordus in Gemert, dat

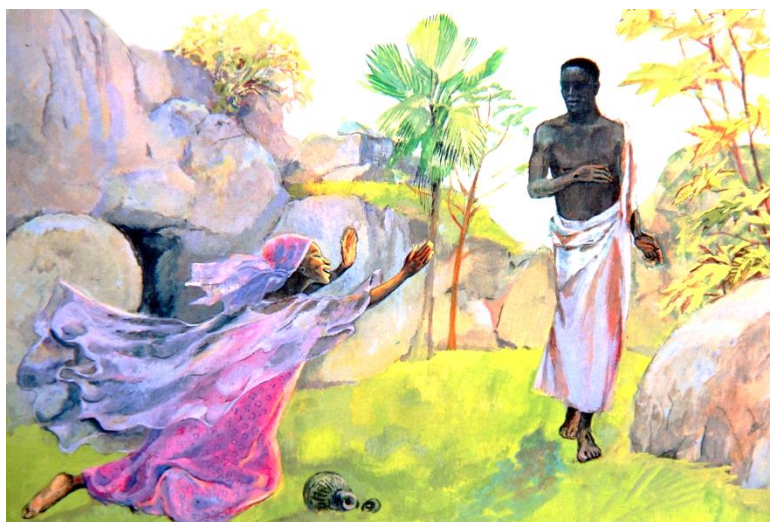
gepland is op 12 april a.s. Het bestuur wil namelijk graag met ons van gedachten wisselen omtrent een oplossing voor de nieuwe situatie van de parochie na het op handen zijnde vertrek van de Braziliaanse Karmelieten uit Handel.

Piet Delisse gaat vanavond naar Erp, waar naast opnames van zuster Antonia en van een parochiefeest in Boerdonk ook de film “Het slot van de Spiritijnen” vertoond zal worden.

28 mrt Er is vandaag een team van hoogopgeleide ICT-techneuten actief in Spiritijnenhof om op alle appartementen het bestaande zorgarmeringssysteem te veranderen. Hiermee nemen wij afscheid van het systeem van de zorg-tv en krijgen er een nieuw zorgarmeringssysteem voor in de plaats. Over de werkwijze van het nieuwe systeem kan ik u over een paar weken misschien meer bijzonderheden melden.

30 mrt De provinciaal van de Passionisten Mark-Robin Hoogland was samen met een medebroeder en enkele lekenmedewerkers in onze communiteit om eer te brengen aan een zestal Passionisten die van 2003 topt 2017 in het Libermannhof gewoond hebben. In de hal van het Spiritijnenhof was een korte herdenking en werd een olijfboompje gezet als aandenken aan deze zes Passionisten. Volgende maand zal hieraan in Spinet wat uitgebreider aandacht besteed worden.

31 mrt Laat ik deze maand besluiten met een summier antwoord op een ons de laatste tijd herhaaldelijk gestelde vraag: “Hoe gaat het met de sinds 15 januari 2017 vanuit Noord-Brazilië in Gennep teruggekeerde pater Toon Gruijters?” Ik kan u zeggen dat het, ondanks enige insignifiante inburgeringsakkefietjes, zonder meer goed gaat met hem. Meteen na zijn terugkeer heeft hij immers manmoedig zijn wandelschoenen weer aangetrokken en de omgeving rond Gennep, binnen een straal van 30 km (binnen- en buitenland), te voet of per fiets in alle richtingen afgestruind vol bewondering voor de pracht van de ons omringende natuur. Wees dus alert, want U kunt hem op ieder moment, dag en nacht, ergens tegenkomen. Hier wil ik het voor vandaag bij laten; mocht hij in de toekomst de 30 km grens overschrijden (wat zeer binnenkort zeker gaat gebeuren), dan hoort u nog van ons.

**De redactie van Spinet
wenst alle lezers een
zalig en vreedzaam
Paasfeest toe.**